

naar het mandje met de verschrikkelijke inhoud) moeten doen; verbranden, verdrinken, of . . . ?”

De oude herder keek nog eens scherp in het mandje, toen lachte hij even stilletjes voor zich heen en opeens zei hij flink en voor iedereen goed verstaanbaar: „De eenige oplossing is, dat we dit dier levend begraven!”

„Bravo, bravo!” Nee maar, dat was een pracht idee; daar had nu nog niemand aan gedacht. „Levend begraven! levend begraven!” en iemand riep er nog bij: „Vóór het huis van Valentijn!”

Zoo gebeurde, toen het gejuich wat verstomde.

In optocht ging het naar het huis van Valentijn, waar het beest in de tuin gevangen was. Daar werd het weer aan de aarde toevertrouwd, levend begraven en een steen zou altijd de plek aanwijzen, waar dit vreeselijke feit gebeurd was.

In het dorpje Tenna keerde de rust weer en de oude herder moest nog telkens glimlachen, als hij er aan dacht, hoe goed hij het ondiep geholpen had. Want „de mol” groef telkens nieuwe gangen onder het huis van Valentijn en zorgde er wel voor, zich niet meer aan de bewoners van Tenna te vertoonen.

HET VERJAARSGESCHENK VAN DE PRINSES

Er was eens een Koning die een mooi en lief dochttertje had. Het Prinsesje zou tien jaar worden en nu wou de Koning haar eens een heel bijzonder verjaarsgeschenk geven. Lang dacht hij er over na. Eindelijk had hij iets heel bijzonders gevonden. Hij zou een rond vijvertje in het Park van zijn Paleis laten graven, daar allerlei bloemen omheen laten zetten en er honderd groote goudvisschen in laten zwemmen. Hij vond het niet noodig, zelf naar den visscher toe te gaan om de visschen te bestellen, maar hij schreef op een kaart: „Visscher Dobberhaak, zorg dat ik 11 April 100 mooie groote glanzende goudvisschen heb en kom ze zelf uitstorten in het vijvertje achter mijn Paleis.”

Deze kaart gaf hij aan den Hofnar, die hem bij Dobberhaak moest bezorgen.

Het was het vak van den Hofnar om grapjes te maken en zijn meester daardoor in een goed humeur te brengen, of te houden.

Deze keer was de Hofnar heel ernstig. Diep buigend nam hij de kaart in ontvangst.

Toen de morgen van den elfden April aanbrak, was de Koning heel vroeg wakker, van blijdschap, omdat zijn Prinsesje nu tien jaar werd en omdat hij zoo'n bijzonder geschenk voor haar had.

Hij kon het in bed niet uithouden van de pret. Zachtjes stond hij op, zette zijn kroon op, deed zijn mantel aan, gleed in zijn roodfluweelen schoenen en ging den tuin in.

Dobberhaak was al bezig bij den vijver.

Toen de Koning dichterbij kwam, zag hij, dat Dobberhaak met paard en wagen gekomen was.

„Wel, wel,” dacht de Koning, „dat's deftig! Een paard en wagen voor hoogstens vier emmers goudvisschen!”

Maar wat was dat nu? Die Dobberhaak! Die bleef maar aan 't emmers leeggooien! De goudvisschen glansden in de morgenzon en schoten als gouden pijlen door 't frissche water.

„Hee, hee, Dobberhaak!” riep de Koning. „Hoeveel goudvisschen gooi je nu toch wel in den vijver!”

Dobberhaak groette den koning eerbiedig. Toen zei hij buigend: „1001! Majesteit!”

„Wat!” De Koning schrikte. „1001! En ze zijn zoo duur! Ik heb er je toch maar 100 besteld!”

„Ik vraag U beleefd om vergeving, Heer Koning!” zei Dobberhaak. „Maar hier is de kaart!”

De Koning greep de kaart haastig aan en las werkelijk: „1001 goudvisschen.”

Daar kwam de Hofnar aan.

„Nar!” riep hij, „weet jij daar wat van. Jij hebt toch die kaart bij Dobberhaak gebracht! Er stond toch op, dat ik 100 goudvisschen moest hebben!”

„Zeker! Uwe Majesteit!” zei de nar buigend.

„Maar, Uwe Majesteit — ik dacht, dat U mij ook wel 1 goudvisch zou willen schenken als de Prinses zooveel kreeg! En toen heb ik achter het cijfer 100 nog een 1 gezet — ziet U wel, Koning — die 1, die heb ik gezet! Mag die ééne goudvisch nu van mij zijn, Koning?”

De Koning wist niet, of hij lachen moest, of boos worden. Hij ging maar gauw de Prinses halen.

De Prinses juichte, toen ze den vijver zag en al die gouden ruggen naast elkaar! En omdat zijn dochttertje zóó blij was met haar 1001 goudvisschen, lachte de Koning maar eens om die 100, en die 1.

Hij betaalde Dobberhaak en zei tegen den Nar, dat hij dan maar gauw met een vischglas moest komen om die ééne goudvisch, die hij zoo graag hebben wou, erin te doen.

NANNIE VAN WEHL.